

HANS BLUES & BOOGIE

EUROPATOUR

Hans lassan, szertartásosan emeli szájához a háromdecis korsót. Miután kortyol a vörös vinóból, ajkait egy elégedett fintorral összeszorítja, nehogy a finom zamatok csak úgy a semmibe párologjanak. Fakó, őszes-sárga haja, valaha kék színben pompázó kertész-nadrágja s a klub előtt parkoló öreg Fordja a lehető legteljesebb harmóniában vannak. Már ami a kopottságot illeti.

Ez a negyvenöt éves, nyugat-berlini polgár különben már nyolc hónapja nem látta otthonát, nem látta városát. Igaz, cseppet sem zavarja. Csavargó. Blues-zenész. Épp tizenhárom éve annak, hogy dezertált a világ számára mindig is a jólét és józanság arcát mutató nyugatnémet középosztályból.

— Azt mondják, egészen 1964-ig profi zenész volt, aztán egyik napról a másikra szakított a muzsikával. Mi történt?

— Megnősültem. Nyolc évig tartott ez a házasság, aztán elhagyott a feleségem. Akkor fordultam a blues felé.

— Csak nem a szomorúság vagy a fájdalom hatására, mint a feketék, akik minden bajukat képesek kiénekelni egy négynegyedes kesergőben?

— Viccel! Nem voltam én szomorú emiatt, egyáltalán nem. Sőt, egyre inkább megtaláltam magam, a magam életét élhettem; nem volt, aki állandóan az elvárásokra, az ostoba szabályokra figyelmeztessen.

— És hogy telt az a kérdéses nyolc esztendő?

— Burszuj voltam, a lehető legigazibb. Szép autó, ital s egyéb polgári mulatságok, néhány „tisztos” állás. Dolgoztam például könyvelőként, programozóként, egy vállalatnál pedig embereket vettem fel vagy kirúgtam, a főnökség kivánsága, pillanatnyi hangulata szerint. Ezt utáltam a legjobban. Különb: tudja, mivel telt az időm? Azzal, hogy hibáztam valahol, aztán gyötörő lelkiismeret-furdalást gerjesztettem magamban, és próbáltam a vétséget minél előbb kijavítani. Jó fiú akartam lenni, megfelelni az elvárásoknak... Ebből állt az életem. Volt már ilyen helyzetben?

— Mit mondjak erre?

— Ne mondjon semmit, játsszon blues-t!

— Tényleg, miért pont ezt a zenét választotta? Hiszen ott volt például a rock is, ha éppen akarta volna...

— A blues, még a legidámabb is mindig valami keserűséggel van teli. Aki végigcsinálja azt a sok polgári hercehurcát, mint mondjuk én is, valahol csak összefut a blues-zal. Megérzi, hogy ez a zene az ő lelkeről dalol. Játsszani kezd, de ez nem a nagy JÁTÉK, hiszen abból már kiszállt.

— Mennyit keres egy évben?

— Nem is tudom. Nem sokat, az biztos. Persze, annyi mindig van nálam, hogy ha megszomjazom, le tudjak gurítani valamit. Ez a lényeg, meg a benzin. Arra is kell, hiszen minden évben keresztül-kasul utazom Európát a Sarkkörtől Sziciliáig. Eddig még egyetlen pfenninget sem tettem félre, úgy néz ki, nálam lóttek a nyugalmas öregkornak.

— Látom, irtózik a hivataloktól, de voltaképpen, önnek is volt egy hivatala, amolyan kisvállalkozás...

— Félreérti a dolgokat. Tanítottam, koncerteket szerveztem, lemezeket készítettem, illetve irányítottam a felvételeket; szerettem volna, ha minél többen tudnak blues-t játszani, ha minél több ember azonosul ezzel a zenével, ezzel a szellemmel. Ennyi az egész.

— Ez a munka azonban mégiscsak kötöttségekkel járt!

— Igen, és éppen ezért örültem annyira öt évvel ezelőtt, amikor csődbe mentem. Végre elindulhattam a magam útján, az igazin.

— Végül is elképzelhető, hogy Hansból sztár lesz pár év múlva, aki csak magas gázsíért lép színpadra. Hol van a határ, meddig hiteles a blues, meddig hordozhatja magában hamisítatlanul azt a bizonyos sértettséget, a kívülállást?

— Látja, most megfordította a dolgokat, de alaposan. A kívülálláshoz tartozik a blues, nem pedig fordítva. Én most azt az életet élem, amit mindig is szerettem volna, bár volt idő, amikor tudat alá szorítottam ezt a vágyat. Nálam a csavargás meg a zene teljesen összefügg egymással; sztárként megint csak az a burszuj lehetnék, aki voltam. Így viszont: alattam ez a négy rozoga kerék; azt hiszem, hiteles minden. Annak kell lennie...

Gomolyog a keserű cigarettafüst a Kassák-klubban. Hans magával ragadja a közönséget, van itt taps, hujjogás, minden. A beszélgetés alatt néha úgy éreztem: ez az ember szerepet játszik. Hans mozdulatai, gesztusai, rekedtes, szenvedélyes éneke, kesergőinek mély szomorúsága azonban elhessegette ezt az árnyat. Az exkönyvelő valóban hazaérkezett.

Igaz: Hans Brunckhorst nyolc hónapja nem járt otthon. De vajon ő így mondaná-e? Azt hiszem: az „otthon” szó helyett inkább a „lakás”-t használná. Mert ő jobban érzi magát az öreg Fordban a határállomáson, az országúton, a színpadon, mint ücsörögve egy két és fél szobás, hideg-meleg vizes, telefonos, gázfűtéses, ablakaival a parkra néző lakásban.

Sinkovics Ferenc

BLUESAPEST '94 A TABÁNBAN

A metró és a közterületek óriásplakátjain V-jelet mutató, gitárnyakban végződő ujjak ingyenes rendezvényre hívják elsősorban a blues- és rockrajongókat, de bárki más érdeklődött is. Szeptember 10-11-én 17-22 óráig hét külföldi előadó mutatkozik be a tabáni félköríves sátor alatt. Mivel a fellépők neve nem annyira ismert, mint Michael Jacksoné, röviden bemutatjuk őket.

Vasárnap egy igazi vándormuzsikusként, Hans Blues & Boogie lép elsőnek színpadra. Hans blues-mobiljával, egy ütött-kopott Ford mikrobuszal tizenkét éve járja Európát. Kocsmákban és fesztiválokon egyaránt szívesen látott vendég különböző méretű és hangzású gitárjaival, valamint rekedtes énekével. Hans a nyolcvanas évek derekán háromszor járt hazánkban, így valószínű, hogy talál régi cimborákat a vörösbórral való koccintásra.

A fesztivál szervezője és a szponzorok felhajtója Csonkics Károly, a Nothing But The Blues Pub tulajdonosa, a Magyar Jazz Szövetség információs irodájának vezetője, egyben vezetőségi tagja. Csonkics Károly, valamint a támogatók nevében is szeretettel várja Önöket a Tabánban szeptember 10-11-én

Nemes Nagy Péter
a Magyar Blues Társaság
elnöke